

Stefan Erdmann

PE URMELE ZEILOR

Tehnică genetică acum 400.000 de ani

Traducere din germană:
Gabriela Varveri

ANTET REVOLUTION

Titlul original: DEN GÖTTERN AUF DER SPUR
GENTECHNIK VOR 400.000 JAHREN

Copyright © 2001 by AMA DEUS Verlag
Copyright © 2004 de Editura ANTET
REVOLUTION

Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Antet Revolution, orice reproducere a unui fragment din această carte inclusiv prin fotocopiere sau microfilm este strict interzisă.

Redactor: Turturel Năstase
Tehnoredactare computerizată: Cristina Antonescu
Coperta: Ion Năstase

ISBN 973-636-094-6

Distribuit de
DAC REVOLUTION
Tel.: 0744-335750

E-mail: tonomatulcucarti2012@yahoo.com
www.tonomatul.ro; www.EdituraAntet.ro

CUPRINS

MULȚUMIRI	7
INTRODUCERE	8
1. GENEZA BIBLICĂ	13
• Considerații despre timp și spațiu	13
• Soarele devine un „pitic alb”	16
• Alte sisteme planetare, alte civilizații	18
• Moise – Marele preot din Heliopolis	20
• O tăinuire îndelungată	25
• Greșeli de traducere din „textul străvechi”	27
• Marele preot Enoch	30
• Manipularea genelor de către Elohim?	37
2. TIAMAT – PLANETA PIERDUTĂ	39
• Cele mai vechi scrieri sunt descoperite pe tărâmul dintre Tigrul și Eufrat	39
• Civilizația sumeriană	43
• Vechea „hartă cerească”	46
• Geneza de dinainte de geneză	50
3. ANUNAKI COLONIZEZĂ PĂMÂNTUL	70
• En-ki și primii Anunaki ajung în Eridu	70
• Revolta Anunaki	74
• Soluția – „Lulu amelu”	75
• „Monștri” și hibrizi	77
4. CREAREA OMULUI	82
• Este creat primul Adam	82
• Apariția Evei	87
• Chiar și zeii sunt în Eden	90

5. URIAȘI, TITANI ȘI MARELE GHILGAMESH	95
• „Fiii zeilor” biblici	95
• Ghilgamesh – regele care dorea nemurirea	97
• Texte din întreaga lume relatează despre Potop și solii zeilor	105
• Resturi fosilizate ale unor hibridi	110
6. PRIMUL OM PROVINE DIN AFRICA	115
• Evoluția își urmează cursul	115
• Darwin navigatorul	119
• Teorie sintetică sau neo-darwinism	121
• O simplă întâmplare	121
• Homo Sapiens (omul gânditor)	124
• Oamenii și dinozaurii au trăit împreună?	127
• De la Darwin și Mendel la „roboți genetici”	129
• Homo geneticus (omul creator)	132
• Primul om provine din Africa	133
7. ÎN INIMA AFRICII	136
• Dogon și Sirius B	136
• Nommo – solul zeilor și aducător de civilizație	141
• Viracocha	143
8. EGIPT – ȚARA ZEILOR	147
• Începuturile perioadei dinastice a faraonilor	151
• Perioada construirii piramidelor	151
• Vechiul imperiu – epoca piramidelor	155
• Punctul central – platoul Gizeh	158
• Cine a construit Sfînxul?	161
• Sfînxul și latitudinea de 30 de grade	169
• Marea piramidă de la Gizeh	171
• Cartușul faraonului – adevărat sau fals?	177
• Piramida – cartea înțelepciunii	180
• Secțiunea de aur	184
• Civilizațiile „străvechi” și sistemul sexagesimal	187
• Codul precesiunii	188
• Anii universali	192
• Proiectul Upuaut 2 – deschizătorul de drumuri	198
• Operațiunea „Deschizătorul de drumuri”	199

9. URME ÎN ȚARA NILULUI	206
• Cine au fost constructorii?	206
• Herodot, părintele istoriei	208
• Labirintul – chiar mai impresionant decât piramida!	211
• Cronicarii arabi și strămoșii biblici	214
• Camera ascunsă a științei	218
• Căutarea nu s-a încheiat	221
• Zep Tepi – timpul primordial	224
• Cei șapte înțelepți din Edfu	228
• În căutarea urmelor din Heliopolis	231
• Aducători de civilizație și păzitori ai științei	234
• Imhotep – sfetnic, gânditor și domnitor	235
• Thoth – învățătorul înțelepciunii	237
• Cunoștințe secrete păstrate și tănuite de-a lungul mileniilor	238
• Obeliscul – simbol al puterii și „Ochiul lui Dumnezeu”	241
10. CENTRE SECRETE ALE PUTERII SUB PECETEA PIRAMIDEI	247
• Obeliscurile – simboluri ale actualelor centre ale puterii	247
• Piramida și sigiliul Statelor Unite	253
• Expediția Roerich	257
• Ajutoare „divine”	264
• Știința secretă de astăzi – baze secrete și experimente în timp și spațiu	266
• Tehnologia secolului XX în Egiptul antic	277
11. MISTERIOASA AFRICĂ	284
• Înapoi în inima Africii	284
• Urma aurului	286
• Aur și faraoni	287
• Moștenirea întunecată a aurului	289
• Cele mai vechi mine din lume	291
• Engai – solul divin al tribului Maasai	292
• Întâlnire cu Credo Mutwa	295
• Întrebarea întrebărilor	296
• „Începutul” ... și marea catastrofă	296
• Solii stelelor	298
• Atunci când a venit regatul din cer	300
• Iubire dezinteresată – Epilogul autorului	304

CAPITOLUL 1 GENEZA BIBLICĂ

„Nu există religie mai profundă decât
adevărul.”

(H.P. Blavatzky)

Considerații despre timp și spațiu

Înainte de a aborda vechile scrieri și Geneza din Biblie, pentru a le putea analiza mai îndeaproape, vom face o mică excursie mentală. Această abordare mentală este esențială pentru înțelegerea următoarelor capitole ale cărții.

Orice om care se află în căutarea unor anumite răspunsuri, dorește, în fond, să le **înțeleagă**. Aceasta înseamnă că dorește să le deslușească în adevăratul sens al cuvântului; dorește să le „vadă”. Cu alte cuvinte, are nevoie de dovezi aduse de științele naturii, iar acestea se întemeiază în mod clar pe **logică**.

Logica este învățătura, respectiv știința, care tratează structura, forma și legile gândirii; învățătura gândirii consecvente, a concluziilor corecte trase în baza unor premise date; este gândirea consecventă ce are la bază concluzii logice. Mai ales în ceea ce privește problemele pe care le vom discuta în continuare, și anume problematica genezei – cum a fost creat omul – și posibilitatea existenței în trecut a unor civilizații avansate, nu ar trebui să nu luăm în considerare logica și faptele existente.

De cele mai multe ori, aflat în căutarea celor mai importante răspunsuri, ca umare a prejudecăților, omul se plasează singur în centrul atenției. Iar aceasta presupune lipsa obiectivității necesare. Însă individului nu trebuie să i se reproșeze acest lucru, deoarece chiar și în cele mai timpurii faze ale procesului de socializare, la multitudinea de întrebări pe care le punem, copii fiind, primim răspunsuri incomplete și greșite. Aceste răspunsuri sunt memo-

Respect pentru oameni și cărți

rate și devin părți ale unui puzzle care formează în timp imaginea noastră despre lume.

În cazul formării universului și a planetelor, dacă am spune că totul a fost clarificat, respectiv cercetat științific și că teoria evoluției omului nu mai ridică întrebări importante, majoritatea cititorilor ar da din cap aprobator. Nimic mai greșit!

Chiar dacă toți am auzit mai ales în perioada școlii despre teoria privind formarea Universului și am învățat în cadrul orelor de biologie despre bazele teoriei evoluției, pentru mulți dintre noi este greu să descriem aceste două puncte într-o scurtă cronologie.

În cazul problematicii evoluției omului, în discuție apar necondiționat credința și religia, ale căror baze și principii fundamentale – în funcție de confesiunea respectivă – le sunt prezentate oamenilor din fragedă copilărie. Dumnezeu este creatorul cerului, al Pământului și al omului. La polul opus acestei teorii a creației se află teoria evoluției, care afirmă că toate formele vieții, inclusiv cea umană, s-au dezvoltat de-a lungul unei perioade mari de timp prin selecție, modificare, triere și adaptare.

În orice caz, principiul conform căruia omul este „ființă superioară” este foarte răspândit. După cum se spune și în motto-ul Facerii: „*Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul și-l supuneți...*” Iar dacă privim apoi în jurul nostru, observăm imediat faptul că oamenii au îndeplinit această poruncă a lui Dumnezeu. Însă oare Creatorul nostru a sugerat prin aceasta că specia umană își va supune în mod perseverent aproapele, fratele și sora, că îi va deosebi pe aceștia după culoarea pielii, că va provoca foamete și opresiune în loc să le elimine, că va duce neîncetat războaie? Bolile, războaiele și drogurile au devenit între timp cele mai mari „întreprinderi” – respectiv afaceri – ale planetei noastre. Trist, dar adevărat!

Este, oare, omul degenerat sau a fost o greșală a evoluției? Sau poate că omul este doar rezultatul evoluției? A existat oare în timpuri străvechi o manipulare a oamenilor care trăiau pe Pământ de către entități de pe alte planete? Pe toate continentele există mituri și chiar dovezi scrise în acest sens, așa cum vom

vedea în continuare.

Din punct de vedere al evoluției, o entitate superioară va supune o entitate inferioară. Însă omul nu este singura ființă inteligentă de pe Pământ. Rudele noastre apropiate sunt cimpanzeii, gorilele și urangutanii, sau cel puțin așa susțin adepții teoriei evoluționiste. Din cauza faptului că omul a urmat necondiționat „porunca lui Dumnezeu”, nu numai aceste trei specii sunt pe cale de dispariție, ci și multe altele. Urmările instinctului uman de expansiune, înaintarea continuă în noi teritorii și domenii științifice, provoacă și în secolul al XXI-lea opresiune și exploatare. Așa se întâmplă de la începuturile istoriei. Peste tot exploatarea a degenerat în sclavagism, chiar și până în zilele noastre. În prezent suntem mai „sclavi” ca niciodată. Dacă ne gândim numai la ceea ce li se comunică oamenilor zi de zi prin mijloacele de comunicare realizăm că suntem mai dependenți decât ne imaginăm! Evoluție sau involuție?

Un lucru putem să intuim, și anume că în cazul omului există o mare probabilitate ca inteligența sa să îi devină fatalitate. Dacă vom continua în acest ritm, vom descompune frumoasa noastră planetă în atomi. Este oare omul o greșală, sau, măcar în anumite sensuri, o specie care nu a evoluat? Dacă luăm în considerare comportamentul său, putem spune cu siguranță că nu este „ființă supremă” în sensul religios.

Dacă analizăm timpul, formarea Universului și a Pământului, începem să înțelegem cât de mici suntem de fapt. Despre „ființă supremă” nici nu poate fi vorba, nici măcar despre un fir de nisip mic și neînsemnat. În prezent, astrofizicienii au o idee clară despre formarea sistemului nostru solar. Se consideră că acesta s-a format în urmă cu aproximativ 4,5 miliarde de ani dintr-un nor de gaz, ca urmare a interacțiunii gravitației, câmpurilor magnetice sau alte cauze (oamenii de știință vorbesc despre un așa-numit „front tulbure”). Astfel, s-a ajuns la solidificarea acestui „nor primordial”. Ca urmare a procesului local de solidificare, a început să se formeze din ce în ce mai multă materie. Calculele recente arată că acest proces ar fi durat „numai” 10 milioane de ani. Ca urmare a solidificării continue, Soarele a devenit atât de fierbinte încât s-a creat fuziunea nucleară. Numai astfel au fost create condițiile

propice formării planetelor. În jurul Soarelui gravita o așa numită nebuloasă solară, o masă concentrată de praf și gaze. Din fire minuscule de praf au crescut câțiva centimetri de materie care înconjurau Soarele. Aceste bucăți de materie au devenit din ce în ce mai mari, iar ca urmare a efectelor gravitației s-au format asteroizi și comete. Astăzi, acest proces poate fi descris prin cele mai moderne simulări pe calculator. Cronologia prezentată aici în câteva fraze a reprezentat un proces de miliarde (!) de ani. (În privința adevăratei vârste a Pământului există multe obiecții. În Capitolul 6 voi reveni la această temă.)

Soarele devine un „pitic alb“...

Chiar și până în acest moment, este evident faptul că dacă încercăm să înțelegem conceptele de timp și spațiu, puterea noastră de imaginație întâmpină anumite limite. Însă ceea ce ne rămâne este în primul rând logica, gândirea consecventă și explicațiile intuitive.

Soarele nu este decât o stea de mărime medie a Căii noastre Lactee. El are un diametru de 1,4 milioane de kilometri, reprezentând de 109 ori diametrul Pământului. Distanța până la Pământ este de 149,6 milioane de kilometri, iar temperatura din interiorul Soarelui este de aproximativ 15,5 milioane de grade Celsius. Temperatura medie la nivelul suprafeței Soarelui este de 5.800 de grade Celsius, puterea razelor solare fiind de aproximativ 380.000 de kilowați. Puține domenii ale astronomiei au fost atât de bine studiate precum evoluția Soarelui. Încă de pe acum, oamenii de știință se tem că procesele nucleare vor înceta. Aceasta înseamnă că Soarele va străluci aproximativ la fel în următorii 5 miliarde de ani, după care producția de energie va începe să scadă, mai întâi insesizabil, iar apoi din ce în ce mai repede. Până la urmă, Soarele se va umfla, devenind un „uriaș roșu“, care va înghiți planetele din sistemul său. După ce procesele nucleare se vor fi stins, Soarele nu va mai produce lumină proprie, ci doar va consuma propriile resurse. Diametrul său va avea atunci 16.000 de kilometri, fiind puțin mai mare decât diametrul actual al Pământului. Se presupune că spre sfârșitul acestui proces, Soarele va fi o stea ca oricare alta, un așa numit „pitic alb“.

Astronomilor nu le este încă cunoscut ce se va întâmpla până atunci cu Pământul. În orice caz, pe Pământ nu va mai exista viața așa cum o știm în prezent! Însă fiți liniștiți, până atunci vor trece peste 8 miliarde de ani.

Omul insistă să creadă că este ființa supremă a creației. Totuși, dacă privim și ne imaginăm în mod logic Galaxia și Universul nostru, întâmpinăm anumite limite și ajungem la concluzia necondiționată că nu este vorba despre o virtute umană atunci când se pune problema „puterii“, „unicității“ și „însemnătății“ noastre în Calea Lactee, care nu reprezintă decât o mică parte a Universului.

Imaginați-vă că vă aflați undeva pe Planeta Albastră, cu capul în jos (deoarece așa se și întâmplă în realitate), în mijlocul nesfârșitului Univers. Această minusculă planetă, Pământul, pe care vă aflați chiar în momentul de față, este o parte a sistemului nostru solar care se află la marginea Galaxiei noastre – Calea Lactee. În această Cale Lactee există peste 100.000.000.000 (o sută de miliarde) de stele. Una dintre acestea este Soarele, care în aproximativ 8 miliarde de ani va deveni un „pitic alb“! Fără a fi lipsit de respect, pot afirma că oamenii și întreaga omenire în general reprezintă un punct minuscul, aproape lipsit de importanță, în Univers, precum un fir de nisip de pe o plajă a Planetei – rolul și scopul nostru în Univers nu este nici mai mare și nici mai mic decât atât!

Se consideră că în Univers sunt aproximativ 10 trilioane (un 1 cu 22 de zerouri) până la 10 cvadrilioane (un 1 cu 25 de zerouri) de stele. Dacă pornim de la premisa că Universul s-a format acum 20 de miliarde de ani, în câteva secunde ar deveni cu aproape un trilion (un 1 cu 18 zerouri) de secunde mai bătrân. Așadar, există cu cel puțin 10 mii de ori mai multe stele / sori în Univers decât vechimea acestuia calculată în secunde, de maxim 10 milioane de ori mai mult. Aceasta ar însemna ca, potrivit teoriei „Big Bang“-ului, în fiecare secundă să se formeze cel puțin 10 mii de sori, ceea ce actualii oameni de știință nu pot observa. În plus, în prezent nu se știe ce anume a oprit procesul de dezvoltare a Soarelui.

Întreprindeți împreună cu mine încă o mică excursie mentală în Univers. Imaginați-vă că stați în picioare la Ecuator, în Tanzania, la poalele marelui munte Kilimanjaro. În timp ce credeți că stați pe loc, în realitate vă învârtiți împreună cu Pământul în jurul propriei sale axe, cu o viteză de peste 1.600 de kilometri pe oră. Desigur că nu realizați acest lucru, din acest motiv am și propus această mică excursie mentală.

Pregătiți-vă, deoarece excursia noastră continuă! În timp ce dumneavoastră vă învârtiți împreună cu Pământul în jurul axei acestuia, planeta noastră se învâрте cu o viteză incredibilă de aproximativ 30 de kilometri pe secundă (!) în jurul Soarelui. Ați amestec deja? În timp ce citeați ultimul paragraf, v-ați deplasat cu 1.350 de kilometri în jurul Soarelui, prin Univers. La ultima frază nu ați parcurs decât 180 de kilometri...

Alte sisteme planetare, alte civilizații...

După excursiile pe care le-am efectuat împreună, revenim cu picioarele pe pământ și ne punem următoarea întrebare logică și necesară: în Univers mai există și alte „civilizații” sau planete asemănătoare Pământului? După toate probabilitățile și din punct de vedere logic, răspunsul la întrebare nu poate fi decât pozitiv.

Astronomul Stephen H. Dole a încercat deja, în anii '80, în cadrul unui studiu întreprins cu sprijinul unei simulări pe calculator, să descopere dacă formarea sistemelor planetare este un proces continuu sau nu. Dole a pornit de la masa și densitatea unui nor de gaze și praf, așa cum se presupune că a existat înainte de formarea sistemului nostru solar. După obținerea datelor preluate de calculator privind premisele necesare – efectele gravitației, mișcările întâmplătoare, coliziunile și alte astfel de aspecte –, s-a ajuns la următoarele rezultate. Dole a privit sistemul norului de gaze și praf din cele mai diferite puncte de vedere, de fiecare dată formându-se sisteme planetare asemănătoare în mod uluitor sistemului nostru solar. Sistemele solare simulate se compuneau dintr-un astru central cu 7 până la 14 planete. Aproape în toate

cazurile simulate a existat o planetă a cărei compoziție și distanță până la astrul central corespundeau valorilor planetei noastre. Pentru a verifica datele obținute, Dole a introdus în calculator o diagramă a sistemului nostru solar real și a amestecat aceste date cu cele simulate. Suprapunerea dintre sistemul nostru solar și modelele simulate a fost atât de mare, încât practic nu le-a putut deosebi. Stephen H. Dole a concluzionat că sistemul nostru solar nu este singurul locuit din Calea Lactee. După toate probabilitățile, s-au format nenumărate sisteme planetare și în alte galaxii.

În anul 1999, cercetările lui Dole au fost adeverite definitiv. După studii efectuate în Colorado și Hawaii, ce au durat 11 ani, astronomii americani au descoperit un sistem solar asemănător cu al nostru. Astrul central al acestuia este ***Ypsilon Andromedae***. Acesta are aproximativ 3 miliarde de ani și se află la o distanță de „numai” 44 ani lumină de Pământ. Conform datelor existente până în prezent, acesta este încercuit de cel puțin trei planete: cea interioară își înconjoară „soarele” (*Ypsilon Andromedae*) în aproximativ 4,6 zile; cea din mijloc în 242 de zile iar cea mai depărtată în aproximativ 3,5 până la 4 ani. Cei care au descoperit ***Sistemul Ypsilon Andromedae***, Paul Butler și Geoff Marcy, consideră că acest „sistem solar” mai are încă o planetă. Astronomul Debra Fischer de la Universitatea din San Francisco explică: „Această descoperire oferă dovada definitivă că în afara sistemului nostru solar mai există și altele, care au propriile planete”.

În august 2000, în cadrul unei întruniri a Uniunii Internaționale a Astronomilor, care a avut loc în Manchester, a fost făcută publică descoperirea a 10 noi planete din afara sistemului nostru solar.

Profesorul american Willy Ley consideră că există cel puțin 18 mii de planete pe care s-ar fi putut dezvolta o rasă umanoidă în Calea Lactee. Numărul civilizațiilor din Calea Lactee a fost stabilit de binecunoscuta ecuație a ***Conferinței Green-Bank***. Conform valorii maxime, în Calea Lactee există 50 de milioane de civilizații, însă, în general se vorbește despre 40 de milioane. Chiar dacă recunoaștem că aceste cifre depășesc puterea noastră de imaginație, cum am putea să înțelegem cât de mic este omul sau, altfel spus, cât de nesfârșit și întins este

Respect pentru oameni și cărți
Universul.

Deținătorul premiului Nobel Sir Francis Crick consideră că numărul planetelor din Calea Lactee pe care s-ar fi putut dezvolta viața este de aproximativ 100 de milioane. În plus, Crick a concluzionat că numărul total al galaxiilor din Univers este în jur de 100 de miliarde. Astfel ar putea exista miliarde de planete pe care să se fi dezvoltat viața așa cum o cunoaștem noi. Abia cu puțin timp în urmă au putut fi vizionate imagini interesante printr-un VLT (*Very Large Telescope – Telescop de mare capacitate*) din Chile.

A fost descoperită o galaxie aflată la o distanță de aproximativ 70 de milioane de ani-lumină de Pământ. Cercetătorii presupun că galaxia este de două ori mai mare decât Calea Lactee și că se compune din circa 4 miliarde de sori.

Un lucru este cert: în Univers trebuie să existe neînchipuit de multe sisteme solare și planetare asemănătoare cu al nostru. Calculând vârsta Universului la aproximativ 20 de miliarde de ani, Soarele este un astru al generației a III-a. Civilizațiile care s-au format în sisteme mai vechi au avut în cel mai bun caz câteva miliarde de ani la dispoziție, pentru a se dezvolta în continuare. Puterea de închipuire a omului nu poate cuprinde nici pe departe posibilitățile nemărginite ale unor astfel de civilizații avansate.

Ar trebui să înțelegem că sistemul nostru solar are o istorie de câteva milioane sau maxim câteva miliarde de ani. Însă creația supremă nu este nici planeta noastră, nici evoluția noastră cu tot ceea ce presupune ea. Putem porni liniștiți de la această premisă.

Moise – Marele preot din Heliopolis

„La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul,
și pământul era netocmit și gol...” (Geneza)

Aproape cu toții cunoaștem primele cuvinte ale *Facerii* din Vechiul Testament. Din diferite motive, informațiile despre viața lui Moise sunt de importanță deosebită pentru oameni. El a fost ales și inițiat, el a vorbit cu Dumnezeu Atotputernic, el i-a scăpat

pe vechii israeliți de sclavia egiptenilor, el a fost cel căruia Dumnezeu i-a încredințat cele Zece Porunci și căruia i-a oferit „instrucțiunile” de construcție pentru sîpetul Testamentului.

Desigur că ar fi inutil să discutăm dacă Moise a fost sau nu un personaj istoric. Mulți oameni de știință pun la îndoială acest lucru, deși nici până în ziua de astăzi nu se știe de ce. Faptele strict istorice – și anume scrierile – îl prezintă pe Moise ca pe un personaj istoric.

Povestea lui Moise și a israeliților se află, desigur, în legătură directă cu cea de-a XIX-a dinastie a egiptenilor. Viața și faptele lui Moise sunt la fel de greu de localizat în timp, precum posibilitatea de a-i dovedi existența istorică. Trebuie luate în considerare perioadele de domnie ale lui Ramses II (1290-1224 î.Chr.) și a tatălui său, faraonul Seti I (1302-1290 î.Chr.). În acest sens, există dovezi arheologice, descoperite de către Sir Flinder Petrie într-un mormânt găsit acum aproape 100 de ani. Prin intermediul acestora se poate limita perioada de timp în care a avut loc pomirea în Exod a israeliților din Egipt, la aproximativ 1300 până la 1200 î.Chr. Unul dintre acești faraoni a poruncit ca toți noul-născuții israeliți să fie uciși.

Însă soarta a hotărât ca Moise să fie salvat. După ce sugarul a fost așezat de către mama sa într-un coș de papură la malul unui râu, acesta a fost găsit de către fiica faraonului. Acestea i s-a făcut milă de copil, hotărând să îl crească.

Tânăr fiind, Moise a trăit o experiență care i-a marcat viața. El a văzut cum un egiptean bătea un israelit. Moise i-a venit în ajutor acestuia din urmă, omorându-l pe egiptean. Apoi, Moise a trebuit să fugă în deșert. După un timp, dintr-un tufiș de măracini care ardea fără însă a fi mistuit, i-a vorbit un „înger”. „Îngerul” i-a spus lui Moise că el va fi cel care îi va salva pe fiii lui Israel și care îi va conduce în țara în care curg laptele și mierea. La început, Moise a fost surprins și nesigur de menirea încredințată. El se îndoia de faptul că israeliții i-ar acorda crezare, cu atât mai puțin să îl urmeze. El își argumenta îndoiala și prin firea sa tăcută, însă Dumnezeu i-a arătat trei minuni care i-ar fi convins pe israeliți și l-a sfătuit să îl lase pe fratele său Aaron să vorbească.

Apoi istoria și-a urmat cursul. Dumnezeu și Moise au început să vorbească din ce în ce mai des, aceasta constituind

începutul unei lungi și intense colaborări. Practic, Moise a primit sfaturi călăuzitoare, mână liberă și sprijin pentru Exodul din Egipt, până când, într-un sfârșit, a ajuns pe Muntele Sinai unde a primit, de două ori, Tablele Legii, cu cele Zece Porunci, scrise de însuși Dumnezeu!

În cele din urmă, mulțumită lui Moise, poporul israelit și-a găsit drumul spre Tărâmul Făgăduinței. În momentul ajungerii la destinație, Moise fusese deja chemat lângă Dumnezeu. În Deuteronom (a V-a Carte a lui Moise), se spune că Moise a murit la vârsta de 120 de ani; nu se știe, însă, unde anume:

„...și a fost îngropat în vale, în pământul Moabului, în fața Bet-Peorului, dar nimeni nu-i știe mormântul nici până în ziua de astăzi.” (A V-a Carte a lui Moise – 34,6)

Povestea lui Moise este greu de apreciat, deoarece poate fi interpretată în multe feluri. Oare chiar a vorbit Moise cu Dumnezeu? I-a văzut, oare, chipul? Oare un Dumnezeu Atotputernic trebuie să se arate astfel? Această perspectivă nu poate fi susținută de rațiunea noastră, însă cu cine a vorbit, de fapt, Moise? Având în vedere multitudinea descrierilor întâlnirilor cu Dumnezeu, nu putem să le considerăm simple viziuni, pentru a face pe plac contemporanilor. Însă există o problemă mult mai mare în privința acestui mit istoric. În timpul „Exodului”, respectiv al istoriei, israeliților li se ordonă să distrugă fără excepție popoare și triburi. Ce Dumnezeu este acesta, care incită sau chiar obligă „poporul ales” la genocid? De altfel, acesta nu este un caz singular în Vechiul Testament. În total, regăsim peste șapte zeci de cazuri de genocid la adresa unor popoare, fără să punem la socoteală omuciderile, invaziile, violurile și celelalte fărâdelegi, precum relațiile incestuoase. Nu considerați că este înfricoșător? Un singur lucru aș dori să mai adaug cu privire la aceste fapte înspăimântătoare: dacă studiem cu atenție Vechiul Testament, putem constata și faptul că aproape nici o fărâdelege comisă nu a fost judecată sau pedepsită.

În orice caz, istoria poporului și înțelepciunii iudaice este în principal înrădăcinată în cea a Egiptului. Acest fapt este dovedit de Vechiul Testament, unde cuvântul *Egipt* apare de câteva sute de

ori, în timp ce în cronologia egipteană, cuvântul *Israel* nu apare decât o singură dată.

Faraonul egiptean Akhenaton, alias Amenophis IV (1350-1333 î.Chr.), a introdus monoteismul (*credea într-o singură divinitate*) în Egipt. De atunci, zeul Aton a fost venerat ca unic Dumnezeu. Unii oameni de știință consideră chiar că Akhenaton și Moise ar fi una și aceeași persoană, deoarece centrul înțelepciunii și al inițierii era centrul marilor preoți din Heliopolis. Moise a fost preot în Egipt timp de peste 20 de ani, din acest motiv fiind luat în calcul ca „centru de formare” doar Heliopolis.

Un mare preot egiptean din Heliopolis a fost Manetho, care a trăit în secolul al III-lea î. Chr. Originea sa nu este contestată, fiind considerat personaj istoric. În calitate de preot din Heliopolis, acesta era inițiat în tainele hieroglifelor și ale ezoterismului, fiindu-i atribuite câteva lucrări vaste. Lucrarea sa principală este „*Aigyptiaka*”, o istorie a Egiptului în mai multe volume, care cuprinde concluziile tuturor cercetărilor sale. Această lucrare a constituit cea mai valoroasă sursă istorică privind Egiptul antic. Din păcate, însă, originalul s-a pierdut. În prezent nu mai există decât rezumate și transcrieri ale unor istorici iudaici, precum Iosefus (în secolul I d. Chr.), Julius Africanus (aproximativ 220 d. Chr.) și episcopul Eusebiu din Cezarea (aproximativ 320 d. Chr.).

Ultimul dintre aceștia a fost însuși călugărul bizantin Georgios, pe la 800 d. Chr. Desigur că trebuie să pornim de la ideea că de-a lungul secolelor conținutul a fost alterat de traduceri.

Din lucrarea originală s-au păstrat printre altele și liste cu succesiunea regilor, la care o să mă refer în această lucrare.

Astfel relatează Manetho în lucrarea sa: „*Moise, fiul tribului Levi, crescut în Egipt și inițiat în Heliopolis, a devenit Mare Preot al Frăției în timpul Regenței Faraonului Amenophis (Akhenaton).*” (35)

Această relatare confirmă ceea ce este scris și în Faptele Sfinților Apostoli (7, 22): „... și a fost învățat Moise în toată înțelepciunea egiptenilor și era puternic în cuvintele și în faptele lui”.

Chiar și vestitul psihianalist Sigmund Freud a abordat în anii '30